

FØLGESVENDEN

„TROR DU DER ER NOGEN SOM VIL BETALE FOR
EN RETTET SYNDER?“ SA PRESTEN

DA DER IKKE VAR MER IGJEN END DEN SIDSTE TRAADEN
KOM TROLDKJÆRRINGEN FYKENDE

Der var engang en bondegut som drømte at han skulde faa en prinsesse langt borti landene, og hun var saa rød og hvid som melk og blod, og saa rig at der aldrig kunde bli ende paa rigdommen hendes. Da han vaagned, syntes han hun stod lyslevende for ham endda, og han tykte hun var saa fin og deilig, at han ikke kunde være til, om han ikke fik hende. Saa solgte han det han havde, og reiste ud i verden for at lede hende op.

Han gik langt og længer end langt, og om vinteren kom han til et land der alle alfarveiene laa ende bent ud og ikke gjorde nogen bøining. Da han havde vandret like frem et fjerdingaars tid, kom han til en by, og udenfor kirkedøren laa der en stor isklump som der stod et lik indi, og den spytted hele kirkealmuen paa, da de gik forbi den.

Gutten undredes ved dette, og da presten kom ud af kirken, spurte han ham hvad det skulde være til.

„Det er en grov illgjerningsmand,“ sa presten; „han er rettet for sin ugudeligheds skyld og opsat der til spot og spe.“

„Hvad er det han har gjort da?“ spurte gutten.

„Her i livet var han vintapper,“ sa presten, „og han blandet vinen med vand.“

Det syntes gutten ikke var saa farlig gjerning, „og naar han havde bødt for det med livet,“ sa han, „kunde de gjerne la ham komme i kristen jord og ha fred efter døden.“

Men det sa presten ikke kunde gaa an paa noget sæt og vis; for der skulde folk til at bryde ham ud af isen, der skulde penger til at kjøbe kristenjord af kirken, graveren skulde ha betaling for graven, kirkeeieren skulde ha for klokkerne, klokkeren for sangen, og presten for jordpaakastelsen.

„Tror du der er nogen som vil betale alt det for en rettet synder?“ spurte han.

Ja, sa gutten; naar han bare fik ham i jorden, skulde han nok betale gravølet, af det vesle han havde.

Saa brød de vintapperen ud af isklumpen og la ham i kristen jord; de ringte og sang over ham, og presten kasted jord paa, og de drak gravøl, saa de baade graat og lo om hverandre. Men da gutten havde kostet gravølet, havde han ikke mange skillingene i lommen.

Han gav sig paa veien igjen; men han var ikke kommet langt, før der kom en mand efter ham, som spurte om han ikke syntes det var ødt at gaa saa alene.

Nei, det syntes gutten ikke, for han havde altid noget at tænke paa, sa han.

Manden spurte om han ikke vilde ha en tjener.

„Nei,“ sa gutten, „jeg er vant med at være min egen tjener, derfor trenger jeg ingen; og om jeg aldrig saa gjerne vilde, saa har jeg ikke raad til at ha tjener, for jeg har ikke penger til kost og løn.“

„Tjener trenger du, det ved jeg bedre end du,“ sa manden, „og du trenger til en tjener du kan lide paa i liv og død. Vil du ikke ha mig til tjener, kan du ta mig til følgesvend; jeg lover dig du skal ha gagn af mig, og det skal ikke koste dig en skilling; jeg skal frakte mig selv, og kost og klær skal det ikke ha nogen nød med.“

Ja, paa den maaden vilde han gjerne ha ham til følgesvend.

Siden reiste de sammen, og manden gik for det meste foran og viste veien.

Da de havde reist langt bortigjennem landene over aaser og heier, kom de til et tverberg. Der banked følgesvenden paa og bad at de skulde lukke op. Det lukked sig op for dem ogsaa, og da de kom langt ind i berget, kom troldkjærringen frem med en stol og bød dem: „Vær saa god og sid ned, De kan være trætte,“ sa hun.

„Sid selv!“ sa manden.

Saa maatte hun sætte sig ned, og da hun havde sat sig, blev hun siddende der, for stolen var slik, at den ikke slap det som kom nær den. Imens gik de omkring i berget, og følgesvenden saa sig omkring, til han fik se et sverd

som hang over døren. Det vilde han endelig ha, og fik han det, lovte han troldkjærringen at han skulde slippe hende af stolen.

„Nei,“ skreg hun, „bed mig om alt andet! Alt andet kan du faa, men ikke det, for det er mit tresøster-sverd!“ — De var tre søstre som eide det sammen.

„Ja saa kan du sidde der til verdens ende,“ sa manden.

Men da hun hørte det, sa hun han skulde faa det, naar han vilde løse hende.

Saa tog han sverdet og gik med det, og lod hende sidde der allikevel.

Da de havde gaat langt bort over nakne fjeld og vide heier, kom de til et tverberg igjen. Der banked følgesvenden paa, og bød at de skulde lukke op. Det gik som forrige gang, det lukked sig op for dem, og da de kom langt ind i berget, kom der frem en troldkjærring med en stol og bad at de skulde sidde ned, de kunde være trætte, sa hun.

„Sid selv,“ sa følgesvenden, og saa gik det hende som søster hendes, hun torde ikke andet, og da hun kom paa stolen, blev hun siddende der hun sad. Imens gik gutten og følgesvenden omkring i berget, og han lukked op alle skab og skuffer, til han fandt det han ledte efter; det var et guldnøste. Det vilde han endelig ha, og han lovte troldkjærringen, at vilde hun gi ham det, saa skulde han slippe hende af stolen. Hun sa han kunde faa alt hun eide, men det vilde hun ikke miste, for det var hendes tresøster-nøste. Men da hun hørte det at hun skulde bli siddende der til dommedag, om han ikke fik det, saa sa hun at han fik ta det likevel, naar han bare vilde løse hende. Følgesvenden tog det han, men han lod hende bli siddende der hun sad.

Saa gik de mange dager over heier og gjennom skoger, til de kom til et tverberg igjen. Der gik det like ens som med de to forrige: Følgesvenden banked paa; det lukked sig op, og inde i berget kom der en troldkjærring med en stol og bød dem sidde. Men følgesvenden sa: „Sid selv,“ og saa sad hun der. De havde ikke gaat gjennom mange værelser, før han fik se en gammel hat, som hang paa en knagg bag døren. Den vilde følgesvenden ha; men kjærringen vilde ikke være af med den, for det var tresøster-hatten hendes, og gav hun den bort, saa blev hun rent ulykkelig. Men da hun hørte at hun skulde bli siddende til verdens ende, hvis han ikke fik den, sa hun han kunde ta den, naar hun bare slap løs. Da følgesvenden havde faat hatten, bød han hende bli siddende der hun sad, likesom søstrene hendes.

Langt om længe kom de til et sund. Da tog følgesvenden guldnøstet og kasted det saa haardt mod berget paa den anden side af elven, at det kom tilbage igjen, og da han havde kastet det nogen ganger, blev det bro. Den gik de over sundet paa, og da de var kommet paa den andre siden,

bad manden gutten at han skulde nøste traaden op igjen det forteste han kunde; „for faar vi den ikke fort op, saa kommer de tre troldkjærringerne og river os i stykker,“ sa han. Gutten nøstet det forteste han orked, og da der ikke var mer igjen end den sidste traaden, kom troldkjærringerne fykende; de fløi til vandet, saa skodden stod foran dem, og greb efter enden; men de var ikke god for at faa fat paa den, og saa drukned de i sundet.

Da de havde gaat i nogen dager til, sa følgesvenden: „Nu kommer vi snart til det slottet hvor hun er prinsessen som du har drømt om, og naar vi kommer did, faar du gaa ind og si til kongen det du har drømt, og hvad det er du reiser efter.“ Da de kom frem, gjorde han det, og han blev noksaa vel modtat; han fik ett rum til sig og ett til tjeneren sin, som de skulde være paa, og da det led til den tid de skulde ha mad, blev han buden til middag ved kongens eget bord.

Da han fik se prinsessen, kjendte han hende straks igjen, og saa at det var hende han havde drømt om han skulde faa. Han sa hende erendet han havde, og hun svarte at hun likte ham godt, og hun vilde gjerne ta ham, sa hun, men først maatte han udstaa tre prøver. Da de havde spist, gav hun ham en guldsaks, og saa sa hun: „Den første prøven er at du skal ta og gjemme den, og gi mig den igjen imorgen middag; det er ikke nogen vanskelig prøve, det jeg kan tro,“ sa hun og drog paa gjepen; „men kan du det ikke, saa mister du livet, det er loven, og saa blir du rettet og lagt paa steile og hodet sat paa stake, saaledes som de frierne som du ser hode-skaalene af udenfor vinduerne;“ der hang mandehoder rundt omkring kongsgaarden, som der sidder kraaker paa garstaurene om høsten.

Det var vel nogen kunst det, tænkte gutten. Men prinsessen var saa lystig og vilter, og floksed slik med ham at han glemte baade saksen og sig selv, og mens de styred og based, lurte hun saksen fra ham, saa han ikke merked det.

Da han kom op paa kammerset om aftenen, og fortalte hvorledes det havde gaat og det hun havde sagt og om saksen hun gav ham at gjemme, sa følgesvenden: „Du har vel saksen hun gav dig?“ Han kjendte i alle lommerne sine, men der var ingen saks, og gutten blev mer end ilde ved, da han skjønte den var borte.

„Ja, ja, gi dig til taals, jeg faar prøve at skaffe dig den igjen,“ sa følgesvenden, og gik ned i stalden; der stod der en stor, diger staldbukk som hørte prinsessen til, og den var slik at den kunde flyve mange ganger fortere gjennem luften, end den gik paa marken. Saa tog han tresøster-sverdet og slog den mellem hornene med, og sa: „Naar rider prinsessen til sin kjæreste i nat?“ Bukken bræged og sa, det torde den ikke si, men da den fik en tryk til, sa den at prinsessen skulde komme klokken elleve. Følgesvenden

satte tresøster-hatten paa sig, og saa var han usynlig, og ventede til hun kom. Da tog hun og smurte bukken med en salve som hun havde i et stort horn, og sa: „Til veirs, til veirs over mønsaas og kirkespir, over land, over vand, over berg, over dal, til min kjæreste, som venter mig i fjeldet i nat!“ I det samme bukken satte afsted, slængte følgesvenden sig op bagpaa, og det gik som en vind gennem veiret; de var ikke længe om veien. Ret som det var, kom de til et tverberg; der bankede hun paa, og saa fór det nedigjennem fjeldet med dem, til troldet som var kjæresten hendes.

SAA LO DE SAA INDERLIG GODT BEGGE TO

„Nu er der kommet en ny frier som vil ha mig, ven min,“ sa prinsessen. „Han er ung og vakker; men jeg vil ikke ha nogen anden end dig,“ sa hun og gjorde sig lækker for bergtroldet. „Saa satte jeg ham paa prøve, og der er saksen han skulde gjemme og passe paa, pas den nu du!“ sa hun. Saa lo de saa inderlig godt begge to, som om de alt havde faat gutten paa steile og hjul.

„Ja, jeg skal gjemme den, og jeg skal passe den, og jeg skal sove i brudens arm, naar korpen hakker i guttens tarm,“ sa troldet, og la saksen i et jernskrin med tre laaser for; men i det samme de slap saksen i skrinet, tog følgesvenden den. Der var ingen af dem som kunde se ham, for han havde paa sig tresøster-hatten, og saa læste troldet igjen skrinet for ingenting, og nøklerne gjemte han i hullet paa den jækslen han havde troldverk i; der skulde gutten ha vondt for at finde den, mente han.

Da det led over midnat, reiste hun hjem igjen. Følgesvenden satte sig bagpaa bukken med hende, og de var ikke længe om hjemveien.

Om middagen blev gutten bedt ned til kongens bord; men da havde prinsessen slike leie fagter, og saa kjøn og saa kjeik var hun, at hun næsten ikke vilde se til den siden gutten sad.

Da de havde spist, la hun fjæset riktig i helligdagsfolder, gjorde sig smørblid og sa: „Du har vel kanskje den saksen jeg bad dig gjemme igaar?“

„Ja, jeg har saa, her er den,“ sa gutten, tog den op, og drev den i bordet, saa det hopped høit. Prinsessen kunde ikke blit mer ilde ved, om han hadde slaat saksen i ansigtet paa hende. Men hun gjorde sig lækker og blid likevel og sa:

„Siden du har passet saa vel paa saksen, saa kan det ikke være vanskelig for dig at gjemme guldnøstet mit, og passe paa det, saa du gir mig det igjen imorgen middag; men har du det ikke, saa skal du miste livet og rettes, det er loven,“ sa hun.

Det var ikke nogen farlig sag det, mente gutten, og tog og putted guld-
nøstet i lommen. Men hun tog paa at spøge og flokse med ham igjen, saa han glemte baade sig selv og guldnøstet, og mens de styred og based som aller bedst, stjal hun det fra ham, og lod ham gaa.

Da han kom op paa kammerset og fortalte hvad de havde sagt og gjort, saa spurte følgesvenden: „Du har vel guld-
nøstet hun gav dig?“

„Ja, det har jeg,“ sa gutten og greb i lommen, der han hadde lagt det; men nei, han hadde ikke noget guld-
nøstet, og nu blev han saa rent ilde ved igjen, at han ikke vidste hvad han skulde gjøre af sig.

„Ja, ja, slaa dig nu til taals,“ sa følgesvenden, „jeg faar prøve at faa fat paa det,“ sa han, tog sverdet og hatten, og strøg til en smed og fik lagt tolv vaager jern paa sverdet sit.

Da han kom i stalden, gav han bukken et slag mellem hornene med det, saa den tumled, og saa spurte han: „Naar rider prinsessen til sin kjæreste i nat?“

„Klokken tolv,“ bræged bukken.

Følgesvenden satte tresøster-hatten paa sig igjen, og ventet til hun kom fykende med smurningshornet og smurte bukken. Saa sa hun som første gang: „Til veirs, til veirs, over mønsaas og kirkespir, over land, over vand, over berg, over dal, til min kjæreste, som venter mig i fjeldet i nat!“ I det samme de satte afsted, slængte følgesvenden sig bagpaa bukken, og det gik som en vind bortigjennem veiret. Ret som det var, kom de til troldberget, og da hun hadde slaat tre slag, fór de ind i gjennem det til troldet som var kjæresten hendes.

„Hvorledes har du gjemt guldsaksen jeg gav dig igaar, vennen min?“ sa prinsessen. „Frieren hadde den og gav mig den igjen,“ sa hun.

Det var rent uraad, sa trollet, for han havde læst den ned i et skrin med tre laaser og gjemt nøkkelen i hullet paa jækslen sin. Men da de læste op og saa efter, havde trollet ikke nogen saks i skrinet. Saa fortalte prinsessen at hun havde git frieren guld nøstet sit.

„Her er det,“ sa hun, „jeg tog det fra ham igjen, saa han ikke merked det; men hvad skal vi nu finde paa, siden han kan slike kunster?“

Ja, trollet vidste ikke rigtig; men da de havde tænkt sig lidt om, fandt de paa at de skulde gjøre op en stor varme og brænde guld nøstet, saa var de sikre paa at han ikke kunde faa det. I det samme hun kasted det til varmen, stod følgesvenden færdig og greb det, og ingen af dem saa det, for han havde tresøster-hatten paa sig.

Da prinsessen havde været hos trollet en stund, og det begyndte at lide mod morgenen, reiste hun hjem igjen; følgesvenden satte sig bagpaa bukken med hende, og det gik baade fort og vel.

Da gutten var bedt til middags, gav følgesvenden ham nøstet. Prinsessen var endda mere kjøn og kaut end forrige middagen, og da de havde spist, snerped hun munden sammen og sa: „Det var vel ikke saa vel at jeg kunde faa igjen guld nøstet mit, som jeg gav dig at gjemme igaar.“

„Jo,“ sa gutten, „det skal du faa, her er det,“ sa han, og slog det i bordet, saa bordet hopped og kongen skvatt høit i veiret.

Prinsessen blev saa bleg som et lik. Men hun gjorde sig snart blid igjen, og sa at det var godt gjort; nu havde hun bare en liden prøve til. „Dersom du nu er saa flink at du kan skaffe mig det jeg tænker paa, til imorgen middag, saa skal du baade faa ta mig og ha mig,“ sa hun.

Gutten blev som om han var afdømt med livet; for han syntes, det var ikke raad at vide hvad hun tænkte paa, og endda mer uraad at skaffe det, og da han kom op paa kammerset sit, var det næsten ikke muligt at stagge ham heller. Følgesvenden sa at han skulde være rolig; han skulde nok faa greie paa sagen, slik som han havde gjort begge de forrige gangene; og gutten slog sig endelig til ro og la sig til at sove.

Imens fór følgesvenden til smeden og fik lagt paa sverdet sit fire og tyve vaager jern, og da det var gjort, gik han til stalden og drev til bukken mellem hornene, saa den tumled vægimellem.

„Naar skal prinsessen til sin kjæreste i nat?“ sa han.

„Klokken ett,“ bræged bukken.

Da det led mod tiden, stod følgesvenden i stalden med tresøster-hatten paa, og da hun havde smurt bukken og sagt som hun pleide, at de skulde fare til veirs, til kjæresten hendes som ventet hende i fjeldet, gik det afsted gjennem veir og vind igjen, og følgesvenden sad bagpaa. Men han var ikke

lethændt denne gangen, for ret som det var, gav han prinsessen en tryk her og en der, saa han mest helseslog hende. Da de kom til bergvæggen, banked hun paa porten, saa den aabned sig, og de fór ind gennem fjeldet til kjæresten hendes.

Da hun kom frem, jamred hun sig for ham, bar sig ilde og sa, hun vidste ikke om veiret kunde være saa haardt; men hun syntes der var nogen med som slog baade hende og bukken, og hun var vist baade gul og blaa over hele sin krop, saa ilde havde hun faret paa veien. Og saa fortalte hun at frieren havde skaffet guld nøstet ogsaa; hvorledes det gik til, kunde hverken hun eller troldet skjønne.

„Men ved du hvad jeg nu har fundet ud?“ sa hun.

Nei, det kunde troldet ikke vide.

„Jo,“ svarte hun, „jeg har sagt at han skulde skaffe mig det som jeg tænkte paa, til imorgen middag, og det var hodedet dit. Tror du han kan skaffe det, ven min?“ sa prinsessen og kjælte for troldet.

„Det tror jeg inte,“ sa troldet, og det svor han paa, og saa lo han og skogred værre end en gast, og baade troldet og prinsessen tænkte at gutten før skulde komme til at klæ steile og hjul, og at ravnen skulde hakke hans øine ud, før han kunde skaffe hodedet til troldet.

Da det led paa morgensiden, skulde hun hjem igjen; men hun var ræd, sa hun, for hun syntes der var nogen efter hende, og hun torde ikke reise hjem alene; troldet maatte følge hende paa hjemveien. Ja, han skulde følge hende, og han fik frem bukken sin, for han havde maken til prinsessens, og smurte den og salved den vel mellem hornene ogsaa. Da troldet havde sat sig paa, hængte følgesvenden sig bagpaa med ham, og saa bar det afsted bort gennem luften til kongsgaarden. Men paa veien slog følgesvenden troldet og bukken og gav dem tryk paa tryk og slag i slag med sverdet sit, saa de dalte mer og mer, og tilsidst var de næsten paa vei til at synke ned i havet som de fór over. Da troldet skjønte det var saa galt ude, fulgte han prinsessen like hjem i kongsgaarden, og stod igjen udenfor, for at se hun kom godt og vel hjem. Men i det samme hun lukked døren efter sig, hugg følgesvenden hodedet af troldet, og strøg op paa kammerset til gutten. „Her er det som prinsessen tænkte paa,“ sa han.

Ja, det var baade godt og vel, kan en vide, og da gutten blev bedt ned til bords og de havde spist, var prinsessen saa blid som en lerke.

„Du har kanske det jeg tænkte paa?“ sa hun.

„Jamen har jeg det,“ sa gutten, han rev det frem under kjoleflaket sit, og slog det i bordet, saa bordet og hele stellet reiste over ende. Prinsessen blev som hun havde ligget i jorden; men hun kunde ikke negte at det

var det hun havde tænkt paa, og nu maatte han faa hende, som hun havde lovt. Saa blev der drukket bryllup, og der blev stor glæde over hele kongeriget.

Men følgesvenden tog gutten til side, og sa til ham at han nok kunde lukke sine øine og lade som han sov om brudenatten, men hvis han havde livet kjært og vilde lyde ham, da maatte han ikke la det komme en blund

STUDIE TIL AFSKEDEN

paa dem, før han havde skilt hende ved troldhammen hun havde paa, og den skulde han piske af hende med riset af ni nye bjerkelimer, og saa slide af hende i tre kar med melk; først skulde han skrubbe hende i et kar med fjorgammel myse, saa skulde han gni hende i surmelk, og saa skulde han skylle hende af i et sødmelkskar; limerne laa under sengen, og karrene havde han sat i kroken; det var færdigt altsammen. Ja, gutten lovte han skulde lyde ham og gjøre som han sa.

Da de var kommet i brudesengen om kvelden, lod gutten som om han la sig til at sove. Prinsessen reiste sig op paa albuen og saa paa ham, om han sov, og kilte ham under næsen. Gutten sov like godt. Saa lugged hun ham i haaret og i skjegget. Men han sov som en stok, trodde hun. Saa

drog hun frem en stor slagterkniv under hodepuden og vilde hakke hodet af ham. Men gutten fór op, slog kniven af haanden paa hende, og greb hende i haaret. Saa piskede han hende med risene, og sled dem op paa hende, til der ikke var en pinde igjen. Da det var gjort, kastede han hende i mysekarret, og da fik han se hvad hun var for et dyr; hun var svart som en ravn over hele kroppen; men da han havde skrubbet hende i myse, og skuret hende med surmelk, og skyllet hende op i sødmelk, var trolldammen gaat af hende, og hun var saa blid og deilig, at hun aldrig havde været saa deilig før.

Den andre dagen sa følgesvenden at de maatte reise. Ja, gutten var reise-færdig, og prinsessen ogsaa, for hjemmegiftet havde for længe siden været istand. Om natten førte følgesvenden alt det guld og sølv og alle de kostbarheder som var igjen efter trollet i fjeldet, til kongsgaarden, og da de skulde reise om morgenen, var det saa fuldt overalt i hele gaarden, at de mest ikke kunde komme frem; det hjemmegiftet var mere værdt end kongens land og rige, og de vidste ikke hvorledes de skulde faa fragtet det med sig. Men følgesvenden vidste raad for uraad. Der var igjen seks slike bukker efter trollet, som kunde flyve i luften. Dem læssede og ladde de saa med guld og sølv, at de maatte gaa efter marken og ikke orkede at lette sig og flyve med det, og det som bukkene ikke var istand til at bære, maatte bli igjen i kongsgaarden. Saa reiste de langt og længer end langt, men tilsidst blev bukkene saa trætte og opgit at de ikke orkede at gaa længer. Gutten og prinsessen vidste ingen raad, men da følgesvenden saa at de ikke kunde komme afsted, saa tog han hele hjemmegiftet paa nakken, la bukkene ovenpaa, og bar det saa langt frem at der ikke var mer end en god halv mil did hvor gutten havde hjemmet sit. Saa sa følgesvenden: „Nu maa jeg skilles fra dig; jeg kan ikke bli med dig længere.“ Men gutten vilde ikke skilles fra ham, han vilde ikke miste ham hverken for lidet eller meget. Ja, saa blev han med en halv mil til, men længer kunde han ikke følge, og da gutten bad og nødde ham, at han skulde følge med hjem og bli hos ham, eller i det mindste være med og turde hjemkommerøl hos far hans, sa følgesvenden, nei, det kunde han ikke.

Saa spurte gutten hvad han skulde ha, for det han havde været med og hjulpet ham.

„Skulde det være noget, maatte det være halvt af alt det han avled i fem aar,“ sa følgesvenden.

Ja det skulde han faa.

Da han var borte, la gutten igjen al rigdommen sin, og reiste tomreps hjem. Saa turte de hjemkommerøl, saa det baade hørtes og spurtes over

syv kongeriger, og da de var færdige med det, fik de vinterdrift al vinteren baade med bukkene og med de tolv hestene som far hans havde, før de fik kjørt hjem alt guld og sølvet.

MEN NU MAATTE DE SKILLES FOR ALLE TIDER

Om fem aar kom følgesvenden igjen og skulde ha sin del. Da havde manden byttet alt i to like dele.

„Men der er én ting som du ikke har byttet,“ sa følgesvenden.

„Hvad er det?“ sa manden; „jeg trodde jeg havde byttet alt.“

„Du har avlet et barn,“ sa følgesvenden; „det faar du ogsaa bytte i to dele.“

Ja, det var saa det. Han tog sverdet; men med det samme han løfted det og skulde kløve barnet, greb følgesvenden bag i sverdodden, saa han ikke kunde hugge.

„Blev du ikke glad nu, du ikke fik lov at hugge?“ sa han.

„Jo, saa glad har jeg aldrig været,“ sa manden.

„Ja, saa glad var jeg, da du løste mig ud af isklumpen,“ sa han. „Behold alt det du har; jeg trænger ikke til noget, for jeg er en svævende aand,“ sa han.

Han var vintapperen som stod i isklumpen udenfor kirkedøren, som alle spytted paa; og han havde været hans følgesvend og hjulpet ham, fordi han gav det han havde, for at skaffe ham fred og faa ham i kristenjord. Han havde faat lov til at følge ham et aar, og det var omme, da de skiltes sidste gangen. Saa havde han faat lov at se til ham igjen. Men nu maatte de skilles for alle tider, for nu ringte det efter ham med himmeriges klokker.

FOR NU RINGTE DET EFTER HAM
MED HIMMERIGES KLOKKER

